

†

Mij is de nacht zo plots gekomen
Ontworteld worden ook de sterke bomen
Het bouwen aan ons klein geluk
Ineens, fataal is alles stuk.

Op d' harp der jaren
Heb ik mijn melodie gespeeld
Heel even, tokk'lend op de korte snaren
De laatste noten zelfs niet meegedeeld.

En ook nog woorden dienden gevonden
Mijn lied wou 'k gans u schrijven
Wacht even nog een kleine stonde
We moeten nog wat samen blijven.

Ons schip, het ligt nog aan de kade
Druk bezig zijn wij met het heden.
De vrije vaart, eens zonder zorgen
Het is een plan... voor morgen.

't Verleden was één bouwen
Een steeds weer zoekend vinden
Schenkend diep vertrouwen
Ruimte laten en elkaar niet binden.

Elk had zijn weg, een taak die wacht
Uitdagend heeft zij vreugd gebracht
De veil'ge haven van ons huis
Bracht stilte, rust, en werd een thuis.

Christine,
Ons lied moet jij alleen nu zingen
Midden zorg voor alledaagse dingen
Staar ook dan nog even in de verte
Een glimlach van mij, die geeft je sterkte.

Maarten en Jeroen,
Mocht j'omringd met liefde verder groeien
Uit knoppen zullen bloemen bloeien
Mijn zorg heb ik gegeven
God zeg'ne en bewaar je leven.

Aan allen die nu rond mij staan,
Ik ben de weg naar Emmaüs gegaan
Gehaast en afscheid niet gegeven
In 't mooie echter blijven wij verweven.

Het spel der kind'ren,
Je mag het nooit verhind'ren
En bij de zorg die mensen bezig houdt
Wees voor hun brood doordringend zout.

BIJ HET HEENGAAN VAN JOHAN DEBROUWERE

° 1.9.50 - † 27.11.85

de man van Christine Sabbe,
de papa van Maarten en Jeroen.

